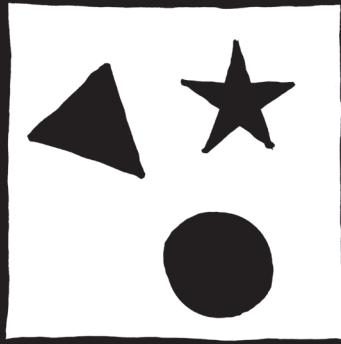

Vroeger deden de bordkartonnen dienst als een veilige wereld. Nu zijn het woorden en virtuele beelden waarmee een innerlijke fantasiewereld opgerepen wordt waarin (kind)personages weg van de echte wereld vluchten. De rediteit wordt op de planken niet langer

omkerd, maar vanuit de erkenning van de werkelijkheid wordt de verbeelding als (noozaaklijke) vluchtroute gesponoord. Het Vlaamse (jeugd)theaterlandschap lijkt een kind te beschouwen als een waardevolle, integere kompaan in het leven. Het is een kameraad die – in te-

genstelling tot de volwassene, die melancolisch zenuwlijkt op die verloren kinderlijkheid – nog een onwispelende flexibiliteit bezit om open, onbevooroordeeld in de wereld te staan en zich te herstellen van wat hij in die wereld meemaakt. Een kind lijkt een begeerd wezen dat er (nog)

één x

in slaagt zijn verbeelding te gebruiken om de werkelijkheid te benaderen en te beleven. Een kind-op-de-planken is als een herinnering aan een begeerd vertalen. Als de belichaming van een nostalgisch denken.